

20 listopada 2017 – ursynowscy pisarze – spotkanie ze Stanisławem Nyczajem, prezesem Kieleckiego oddziału Pisarzy Polskich; wspomnienie o Tadeuszu Nowaku w 87 rocznicę jego śmierci

Stanisław Nyczaj, polski poeta, satyryk, krytyk literacki, animator życia literackiego kielecczyny.

Współzałożyciel, a od 1996 roku Prezes Kieleckiego Oddziału Związku Literatów

Polskich, laureat m.in. Nagroda Miasta Kielce za rok 2000, nagrodą im. Jarosława Iwaszkiewicza w 2008, dwukrotnie nagrodzony z Funduszu Nauki i Kultury im. Stanisława Staszica. W dorobku Stanisława Nyczaja znajdują się: książki poetyckie „Przerwany sen” (1968), „Najcichsza odwaga” (1977), poemat dramatyczny „Puls”, wiersze i aforyzmy „Aforyzmy i fraszki „ (2006), książka dla dzieci „Tęczowy świat”. Opracował pionierską „Księgę powiedzeń i powiedzonek polskich” (1994). Jako prezes Kieleckiego Oddziału Związku Literatów Polskich od 1996 współorganizował ogólnopolskie sesje literackie poświęcone twórczości Stefana Żeromskiego i Jarosława Iwaszkiewicza, ogólnopolskie konkursy im. Mikołaja Reja, plenery literacko-plastyczne w Sandomierzu i Scholasterii w Górach Świętokrzyskich.

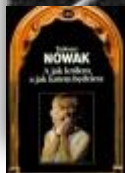
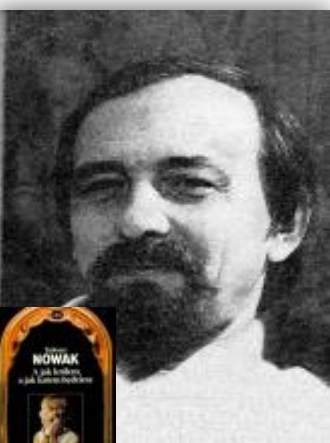
Podczas spotkania zaprezentował swój najnowszy tomik poezji pt. „Potyczki z losem”.

87 rocznica urodzin poety Tadeusza Nowaka, ursynowianina, która minęła 11 listopada 2017 stała się chwilą zadumy nad losem i życiem poety.

Urodził się 11.11.1930 we wsi Sikorzyce pod Tarnowem. Na Uniwersytecie Jagiellońskim ukończył filologię polską. Był członkiem grupy poetyckiej Muszyna, do której należał m.in. Tadeusz Śliwiak. Jako poeta zadebiutował w 1948 roku wierszem „Wieś” na łamach tygodnika

„Wici”. W roku 1953 został wydany jego pierwszy zbiór wierszy pt. „Uczę się mówić”. W roku 1956 ogłosił tom poezji pod dość wymownym tytułem „Prorocy już odchodzą”. Rok 1962 był rokiem

debiutu Tadeusza Nowaka jako prozaika zbiorem opowiadań „Przebudzenie”, zaś w roku 1966 wydał powieść „Takie większe wesele”. Opublikowana w 1968 roku powieść „A jak królem a jak katem będziesz” przyniosła mu sławę i popularność. Henryk Berezka w

roku 1972 w swojej książce „Związki naturalne” zaliczył Nowaka, obok m.in. Wiesława Myśliwskiego, Edwarda Redlińskiego- do tzw. nurtu chłopskiego w literaturze polskiej. Twórczość Tadeusza Nowaka cieszyła się dużym uznaniem zarówno wśród czytelników jak i krytyków literatury. W zbiorach biblioteki Narodowej znajdują się listy Tadeusza Nowaka do poetek Ewy Lipskiej oraz Wandy Bacewicz, do prozaika Eugeniusza Kabatca a także do wieloletniej redaktorki Ludowej Spółdzielni wydawniczej Jadwigi Bandrowskiej –Wróblewskiej.

Tadeusz Nowak zmarł na atak serca w szpitalu w Skierniewicach w dniu 10 sierpnia 1991 roku . Został pochowany na Cmentarzu Powązkowskim w Warszawie.

*Będę chodził za wami i będę
wam cieniem,*

*kiedy cień wam spod głowy
wytrąci sierp żniwa;*

*deszczem będę, gdy wody ze
źródła ubywa,*

*a pola są przebite na wylot
pragnieniem.*

*Wyście mi dali wszystko, co
może dać człowiek*

*dziecku ziemi tak biednej, że
siebie się wstydzi:*

*dach nad głową, chleb, wodę i
światło u powiek*

*i jeszcze coś, lecz tego prócz
was nikt nie widzi.*

*Z tomu „Prorocy już
odchodzą”*

